

a jasně podporovat vše veliké, co má cenu pro budoucnost, nejdříve tedy dobré síly pracující třídy, a potírat to, co je poťouchlé, nízké a hloupé — tudíž někdy i opatření naší strany...“

odpověděl, že „příslušnost k straně podmiňuje nepřetržitý styk s proletariátem a tato živá souvislost s vynořující se třídou každému dopomůže spatřit skutečný svět a jej od zdánlivého světa rozpoznat. Vládnoucí pak nařizují tento zdánlivý svět zbásnit a popisovat. Tuto činnost pak titíž vládnoucí prohlašují za čisté umění. My však nechceme mít nic společného s tímto čistým uměním.“

Julius Fučík: POZNÁMKY

F. X. Šalda ve svém Zápisníku zasáhl do diskuse o „čistotě generace“ obsáhlou poznámkou, v níž zrekapituloval události i názory, řekl, co na nich vidí dobrého, co špatného, co se mu zdá správné, co se mu zdá nesprávné, a zaujal velmi moudré stanovisko, jako člověk, stojící vně celého případu — stanovisko vyčkávací. Tenhle projev především se mi nezdá definitivní. Říci své přesné slovo v této diskusi je, myslím, Šaldovou povinností. Je však ještě jiná věc v jeho poznámce, na niž je třeba reagovat. Šalda totiž věří, že Hora, Majerová, Olbracht, Vančura atd. byli opravdu vyloučeni nějakým fatálním polbyrem z komunistické strany, aniž měli příležitost objasnit své stanovisko a obhájit svůj názor. Už to skoro mrzí vyvracet toto nedorozumění, které ovšem u toho, kdo to na své kůži prodělával, není nedorozuměním, ale nepoctivým manévrem. Nikoliv, oni měli možnost hájit svůj názor, ale neměli, co by hájili — leda národně sociální nebo sociálně demokratický program. Proto musilo dojít k tomu, že se Hora octl v Českém slově a Seifert v Právu lidu, a proto také Šalda z těchto faktů zcela správně, třeba jen s otázkou, odvozuje, že sedm manifestantů opravdu žádný socialistický výboj nespojuje. Vyvodit z toho důsledky pro posouzení jejich vystoupení ovšem Šaldovi znemožňuje víra v jejich mučednictví.

Ve 4. čísle Odeonu odpovídá Jindřich Štyrský na

článek Karla Teiga z 23. a 24. čísla Tvorby. Nemyslím, že by byl měl Teige šťastnou ruku, když volil svůj způsob polemiky se Štyrským, ale Štyrského odpověď dává mu ve skutečnosti plnou satisfakci. Jestliže jde o věc — a o nic jiného v této generaci při jít nesmí — pak je takové nesmyslné snižování a ha-nobení Teiga důkazem nejen špatného vkusu Jindřicha Štyrského, ale především špatného smyslu pro vyřešení nejdůležitějších otázek umělecké avantgardy.

Ivan Sekanina: O KRIZI KRITÉRIÍ A CHARAKTERŮ

Na můj článek z 22. čísla Tvorby odpověděli s. Teige a prof. Šalda ve svém Zápisníku. Teige hájí kritiku avantgardy, že nebyla kamarádká, že konala svoji povinnost, a nedostatky vysvětluje krizí kritérií. Šalda pak zjistil, že nelze vyžadovat na normálních lidech, aby nesli důsledky svého přesvědčení a strádali, neboť takovéto jednání, jež dosud bylo a je nazýváno poctivým a charakterním, považuje Šalda za heroismus. Oba souhlasně zabývali se pak hlavně problémem Nezvalovým, shledávající v jeho tvorbě celkem vše v pořádku a popírající kýčářen.

Poněvadž pak diskuse hrozí rozbřednutím v detailech, pokusím se vrátit ji tam, kde má být, tj. k problému revoluční avantgardní kritiky a problému charakternosti revolučního a avantgardního umělce. Honzl a Nezval jsou jen příklady, a ne podstata problému.

SOUDRUHA TEIGA KRIZE KRITÉRIÍ

S. Teige konstatuje ve svém článku hlubokou krizi literární kritiky, která je prý vlastně krizí kritérií, neboť literární a divadelní kritika nemůže se dnes prý v ničem a nikde opřít o spolehlivá kritéria.

Kdyby tomu skutečně bylo tak, pak byl bych napadl lidi